

КЮФТА НА ОБІД

“Що це ти таке дивне їси?”

Катріна Макфетерс
(Ґрунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Рой сів за стіл і відкрив свій ланч-бокс. Його сім'я щойно переїхала, і це був його перший день у новій школі. Мама приготувала його улюблену вірменську страву — кюфту. Йому дуже хотілося її скуштувати!

Рой розгорнув воцаний папір, яким була загорнута кюфта. Вона була схожа на довгу тонку котлету. Йому подобався запах спецій, в яких було запечено м'ясо. А дірка посередині робила котлету

схожою на свисток. Він обхопив її губами і подув. Потім відкусив шматок. Як смачно!

“Гей! — сказав хлопчик навпроти. — Що це ти таке дивне їси?”

Рой відчув, як почервоніли його щоки. “Це мій обід”.

“Він виглядає не дуже добре”. І хлопчик засміявся.

Рой не знав, що сказати. Він не знав, що тут ніхто не їв кюфту. Він не хотів, щоб вони думали, що він дивний! Тож він заховав свій обід і побіг на вулицю, поки була перерва.

Після школи Рой підійшов до мами, яка

розпаковувала коробки.

“Я більше не хочу брати кюфту до школи”, — сказав Рой.

“Чому? — запитала мама. — Ти ж її дуже любиш!”

Рой розповів їй, що сталося в школі. “Мені було дуже ніяково!”

“Мені шкода, що так сталося, — сказала мама, — більшість людей тут ніколи не пробували кюфту. А якщо ми запропонуємо іншим дітям її спробувати?”

“Навіщо? — запитав Рой. — Вони не будуть це їсти”.

“Але ж ми не дізнаємося, доки не запропонуємо! Я

знаю, як важко знаходити нових друзів. Але ми всі діти Бога. Іноді нам просто треба більше дізнатися одне про одного”.

Рой замислився. Він не хотів, щоб над ним сміялися. Але він дійсно хотів знайти порозуміння з іншими дітьми. І кюфта дійсно була смачна.

Він погодився. “Добре. Давай зробимо більше”.

Наступного дня за обідом Рой зробив глибокий вдих. Він сів поруч з хлопчиком, який сміявся з нього.

Рой відкрив свій ланч-бокс. “Хтось бажає спробувати вірменську їжу?”

Інші діти зібралися навколо, коли Рой розгортав кюфту.

“Я спробую”, — сказав один хлопчик.

“І я”, — сказала дівчинка. Рой передавав коробку з кюфтою, щоб усі могли її спробувати. Потім вони всі відкусили по шматку.

“Це дійсно смачно!” — сказав хлопчик. “Як це називається?”

“Кюфта”, — сказав Рой.

“Класно! — хлопчик усміхнувся. — Я — Джон. Хочеш пограти на перерві?”

У Роя був повний рот, тому він міг лише кивнути. Його мама мала рацію — всі вони дійсно були дітьми Бога! І те, що він поділився, зрештою допомогло йому знайти друзів. ●

ЗРОБИ СВОЮ ВЛАСНУ КЮФТУ І ПРИГОСТИ ІНШИХ!

Змішай **0,5 кг баранячого або яловичого фаршу**, **1 цибулину** (подрібнену), **1/4 склянки крупи булгур або хлібних крихт**, **2 зубчики часнику** (подрібненого) і по **1 ч. ложці кумину, меленого коріандру, паприки, кориці і солі**.

Скатай суміш у формі видовженої котлети й обгорни нею металеву шпажку. (Якщо ти використовуєш дерев'яні шпажки, то спочатку замочи їх у воді на 30 хвилин.) Випікай при температурі 180°C протягом 20 хвилин або доки м'ясо повністю не приготується.

